

Op het Zinne-beeldt,
DER
YDELHEDEN.

HY roem de septers dien het lust,
En 't hoogh verzet der Vorsten-Zetelz;
By Koningen is nimmer rust,
Zy treên, in 't dons, op zorgh en netels;

Nieusgierige, ziet hier de Kroon
Tot boven inde lucht verheven,
Vol eer, en glori nyt den throon,
Zoo Heerlijck schijnt een Prins te leven
Hy wenckt, men schrickt; hy spreeckt, men beeft;
Hy dreygh, men slaat; zijn réen zijn Heyligh,
Zijn wil een wet aan jeder geeft,
Het Radt maakt hem voor rampen veyligh,
En midderwijl d'allarm-trompet
Slaat klanck in Koninghlijke Hoven;
De winningh-gunst de moort-klingh wet,
En alle vrintschap is verschoven.

Zy, die voor wint langhs golven schuyft,
Rolt hem met lauwrn over baren
Verheugt te moet. Het Onweer stuyft;
Wie brengt de Rijks-waan aan 't baderen?
Hy doopt het scharp van zijn geweer
In hun, die naa geen Koningh luyfren;
By d'eedle staf blinkt burger-eer.
Wee haar, die zulck een glans verduyftren!

Maar onder dezen werckt het glas,
Dat 's levens zant tracht uyt te storten.
Hy is niet meer, die gistren was.
Het graf kan Arents-vlercken korten.
De Kloot-Heldin te rugge keert,
En geeft de ronde Weerelt vleugels;
Dus wert de Heersch-zucht overheert.
Dus slaat de Doodt de Kroon in bengels.
Zy laat ghedenckt te sterven naa
Een dorren ghelauwrierden scheldel.

Vergoetmen dus der Groten schaa?
Trapt zoo het Ydel op het Edel?
O ydelheyt! waar-rent ghy heen?
De kostelijcke ziel wil scheyden.
Nogh gaat het wel, naa dode leen,
Als d'Englen 't pant ten Hemel leyden.

J. BARA.

AMSTERDAM,

By ROMBOUT van den HOEYE, in de Kalverstraet,
ANNO 1660.

de koning was sijnen overleden den 23 februario. A. 1660.

L'EMBLEME,
DES
VANITES.

CONTEMPLE, Lecteur, c'est Embleme,
me,
Tu vois le Royal diademe
Haut-elevé dedans les Cieux;
He! comme le Soleil raisonne

Sur le tresor de la Couronne!
Le nom des Roys est precieux.

Les Roys font des Saintes Images,
Le Grand Dieu luit sur leurs visages,
Leurs beaux tiltres font glorieux;
Ils sont reverez sur la terre
En temps de paix, en temps de guerre,
Tout tremble sous ces demi-Dieux.

Cependant FORTUNE se joue,
Les bandeaux tombent de la Roüe
Quand l'heure sonne de la mort;
La mort, quand la FORTUNE est morte,
Se tient aux Palais à la porte,
Et brusque, jette en fin le sort.

Le fort, apres tant des batailles,
Change le liêt en funerailles:
Le throne s'escoule au tombeau;
Le lanier la teste environne;
La VANITE' de la Couronne
N'est rien que poil sous le cifeau.

Le voicy l'invincible Prince,
La terreur de mainte Province,
Couché dans l'eternel sommeil;
La mort, qui tout le monde doute,
Faiët que son ame Heureuse monte
Loin au dela du grand Soeil.

Vous qui faites trembler la terre,
Horribles foudres de la guerre,
Helas! vos thrones haut-montés
Ne sont, pour tout, en ce bas monde,
(Quoy que vostre renom redonde)
Que VANITE' des VANITE'S.

J. BARA.

AMSTERDAM,

Chez ROMBOUT de la HOEYE, Demurant a la rue de veau.
L'AN 1660.